

A [székelyföldi üzletlanc](#) tulajdonosa, **Boros Csaba** irodájában fogad készségesen. Egyszerű mobiltelefon van nála, Facebook-oldala nincs – a beszélgetés közben is felveszi néhányszor a telefont, ebből kétszer a nagyobbik lánya és a fia hívják.

Egykor sziklát mászott, dolgozott villanyszerelőként, könyvet árult, ma pedig több mint 700 munkatársa van. Teát és ásványvizet iszik, idén lesz ötvenéves. A gyerek- és fiatalokáról kérdezzük, de akkor is válaszol, amikor a céget ért nehézségek kerülnek szóba. Székelyudvarhely egyik legismertebb vállalkozójával beszélgettünk.

Mikor voltál utoljára boltban, és mit vásároltál?

A délutáni vásárlás sok esetben az apukákra hárul, mert amikor végzünk a munkával, akkor kapjuk az sms-t vagy a hívást a kedvestől, hogy tej és kenyér kell.

Ilyenkor a saját boltodba mész be?

Általában igen, mert ez egy feedback is. Találkozom a munkatársaimmal, elbeszélgetek velük. Döntést nem hozunk olyankor, csak találkozunk. A boltokban az a jó, és az lenne a jó, hogy közösségi helyé, találkahellyé tudnak válni. Nem feltétlenül csak árut árulunk.

Egy bolt több tud lenni, mint egy üzlet, s ez Marosvásárhelyen be is bizonyosodott: amikor az üzletnyitáskor megláttam, hogy mennyi magyar van ott, hogy az üzlet előtt és odabent magyarul beszélnek, nagyon jó érzés fogott el.

Volt egy hely, ahová jöhettek. Ahová jöhetsz meghívó és szervezés nélkül bármikor – ezt fantasztikus dolog volt megtapasztalni, mert általában nem szoktam bent lenni, csak kívülről szemlélem a dolgokat.

A hetvenes-nyolcvanas években voltál gyerek és fiatal, akkoriban más világ volt, s akkor is nagy jelentősége volt az ilyen helyzeteknek, amit az imént mondtál. Milyen gyermekkorod volt?

Csodálatos. Attól függetlenül, hogy milyen volt a régi rendszer. Nem igaz, hogy a szegénységben nem lehet a boldogságot megtalálni, mert a szükség sokszor jobban összekovácsolja a családokat. A mai világban azt látom, hogy a jólét szétválaszt.

Nekem szerencsés volt a helyzetem, mert kisgyerekkoromban falun, Székelyszentmihályon nevelkedtem a nagyszüleimnél. Ott éreztem a valódi kötődést a természethez, az állatokhoz, ott nem érződött annyira a rendszernek a neheze.

Amikor bekerültem a városba, és reggel hét órakor édesanyám kiküldött a tejsorba, akkor ott ugyanúgy beszélgettek az emberek. Nem is gondolta az akkori vezető, hogy talán jobb lenne az embereket nem sorba állítani, mert beszélgetnek, és annak a tejsornak egyfajta közösségépítő jellege van.

Középiskolában, a nyolcvanas években mi érdekelt?

Az elemi iskoláimat az 1-es számú általánosban (a mai Tompa László-iskolában) jártam, nagyon jó tanítóm volt **Mester Sándor** bácsi személyében – magas, szikár, szigorú ember volt, ott a rendet meg kellett tanulni. Elemiben kiváló tanuló voltam. Volt egy osztálytársam, egy magasabb és idősebb cigány fiú, akit nekem kellett olvasni tanítanom a pionírszobában. Vele a mai napig találkozunk, köszönünk egymásnak, ügyes ember lett belőle, még dolgozott is nálunk.

Később a 2-es iskolában jártam, a mai Orbán Balázsba, ahol elkezdtünk bandázni és kirándulni. Elszöktünk délután otthonról, kimentünk a Kerekerdőre vagy a Szarkakőre, megjártuk magunkat és hazajöttünk. Imádok kint lenni a természetben most is. A napokban is átsétáltunk sítúralécekkel Hargitafüredről a Madarasi Hargitára, elindultunk napsütésben, megérkeztünk hóviharban. Jó, ha az ember nyitott szemmel jár.

Visszatérve, a sziklamászás meghatározó volt az életemben, akkoriban kezdtünk járni a Szarkakőhöz. Nyolcadikos voltam az első komolyabb túránknál, az Almási-barlanghoz mentünk – nem hálózsákkal, hanem pokróccal, néhány fuszulyka- és halkonzervvel, gyalog. Most meg autóval visszük a gyerekeinket mindenhova... Nem tudom, hogy milyen világ jön.

Mennyire volt rendszeres a sziklamászás?

Tizenhat évesen kezdtem mászni, először a Szarkakőn – volt egy csodálatos tanítómesterünk, **Geréb Péter**

tanár úr. Ő vitt a Szarkakőhöz hegyet mászni, akkor szereztük be az első karabinereket, úgy vitt bele minket a természet szeretetébe, hogy soha nem tiltott semmit, valahogy sugárzott belőle, hogy ez az irány jó. Jó lenne, ha ma is lennének ilyen Geréb Péterek, minél többen. Sorsszerűen is jönnek az ilyen emberek az életbe, de nem árt keresni.

Szép lassan kezdtük megtanulni a sziklamászást, **Feldman István** hegyimentővel másztunk először a Vargyas-szorosban, neki volt felszerelése, ő volt az előmászó. 16-17 éves koromban már a Békási-szorosban másztunk, és még nem voltam 18 éves, amikor ott megmásztam a Fekete repedésnek hívott helyet. Az egy etalon volt, olyan szinten, hogy miután lejöttem, egy Feri bácsi nevű idős ember magázni kezdett. Ez hatalmas rangot jelentett a sziklamászók között: „Boros, maga...”, és így tovább.

Én túl bátor voltam a sziklamászáshoz, rögtön előmászó lettem, gyergyói kollégáktól tanultam

nagyon sokat. Voltak eséseim, de még azt sem mondhatom, hogy csontom törött. Az a kitartás, célratörés, amit ott tanultam, magmaradt a mai napig is. Ott vagy a sziklán, és meg kell hoznod egy döntést, magadra vagy utalva. Társad van, társaid vannak, egymásra vagytok utalva – a sziklamászás ettől csapatsport, nagyon komplex dolog. A legtöbben veszélyesnek titulálják, de én nem tartom annak, vannak ennél durvább sportok.

Húszéves voltál, amikor bekövetkezett a rendszerváltás, utána fiatalként indítottál vállalkozást.

Még nem voltam húszéves, amikor megismerkedtem a feleségemmel, a rendszerváltás napján ott is hagytam az állami munkahelyemet.

December 22-én?

Igen, aznap.

Akkor már tudtad, hogy mit akarsz?

Igen. Nem is mentem be többet a gyárba dolgozni. A faipari vállalatnál, az IFET-nél dolgoztam villanyszerelőként, azelőtt pedig körfűrészen, kőkeményen, három váltásban, két évig. Elektrotechnikát végeztem, s azért mentem az IFET-hez, mert jó „lógós” munkahely volt, lehetett tervezgetni a kirándulásokat, volt kovácműhely, ahol megtanultam szegeket kovácsolni, amik a mászáshoz kellettek. Akkor a mászás volt a minden.

széleskörű
nyilvánosságra hozta

széleskörű nyilvánosságra hozta [Egy bolt több tud lenni, mint egy üzlet](#)

